

Sütő Csaba András

földfogyatkozás

hozz be a szobába
a maroknyi fénnyel
némi illatot
a lusta lélek izzasztása

behúzott sötétítőfüggönyök
redőnyök leengedve
vájat tarvágás marás
tarack és szik ellenében

oly régóta nem lakik itt
jóllehet év évre hajt
a felismerés súlya nagy
kerülete térfogata emberes

az erő amit bevetni
kénytelen
testén kívül rekedt

nincs csak egy szerv
működik funkcionál
életben tart
a szívnek háza van
alakja a holdnak
a vérnek színe
útja ömlése csobogása
pumpál nyomja körbe
cserepesre szárad
a sebet hizlaló
parton a vérpala

Sütő Csaba András 1979-ben született Győrben. A Szigetközben, Nagybjacson él. Költő, az Ambroozia folyóirat szerkesztője. Legutóbbi kötete: AURA (Tipp Cult, 2013). A Fiala Írók Szövetsége, a Hermaion Irodalmi Társaság, a Magyar Írószövetség tagja. Díjai, elismerései: Móricz Zsigmond Irodalmi ösztöndíj (2008); Lilla-díj (2015); NKA alkotói ösztöndíj (2016, 2018).

a szív háza üres
 a feeling az erekből elszökött
 és elköltöztek a kamrából
 a pitvarokból megpattant
 egy közelebből meg nem határozható napon

tudni hová ment
 felkereshetnéd
 ülni egymás mellett a parton
 nézni a semmit
 azt a mérhetetlent
 ahol mindennek lennie
 és maradnia kellett volna
 nem szökni
 megülni szemében
 a délután sápadásával
 a reggel szalmaszárait
 orsóra csévélni
 letenni hagyni
 ott ahová rakta

az erő függő térhígító végtelen

nézzük átszítál rajtunk a hideg téli fény
 kivásárolt földek részeiben
 földfogyatkozás

lehet még ha vége szakad és végleg felszívódunk

egy otthonát keretező pók lazára ejtett rácsain
 a tó jegén a nádasban két betontábla között
 a kesére száradt szénabálákból
 a kút fenekéről visszacsillogó vízből
 a szögön lógó diózsák szájából
 az asztalon felejtett morzsákból
 a törzs hajlásából a tetőroskadásból
 a közeledő lépésekből
 az ágak keresztöltéseiből

nőni kezd a serkenő szél
akkor barkasuhogásba
sarokba tolt padlózásába
aratott ágak nádszárak
buzogányok közé
befelé hajló szűk vázaszáj
ujjával nem érinti peremét
a mázas cserépen át
lélegezni tanul

aztán felbontva vár
az évtizedes homályban

hámozd meg a földet
edd meg a barackot mind
nagyujjad nyomd
a védtelen húsba
érezd a cukorgömb
lucskos engedelmét
tépd ki a szárat fogaddal
hosszúra hízzon a brutalitás
szőrös magvát taposd a földbe
ügyelj a maghéj roppanására
kezed töröld fűbe
rongyos bermudába
fordítsd el arcodat
árnyékban
maszatos arccal legelj tovább

gyöngyantilop
                                  pengevillanás
marokra zárul
                                  száraz arccal
dermedt kékvászón
                                  fehér fodor
korong ecset
                                  mákfejek zörgő mákfejek
a lábos forrponton
                                  tejzaklatás
születő szájüregcsönd